

Marjolein Vrijenhoek

Relatief koud

Kerstverhaal

Uitgeverij VBKLab
VBKMedia B.V. / Utrecht
ISBN Ebook: 9789032520779
NUR 340
© 2023 Marjolein Vrijenhoek
Omslagontwerp Villa Grafica
Zetwerk Mat-Zet bv, Huizen
Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij VBKLab vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

‘Dus, dat zou dan betekenen dat de kinderen met kerst bij mij zijn.’

Ik wil reageren, maar er komt niets. Mijn mond gaat open, maar verder: niets.

‘Nogmaals, alleen als jij het ermee eens bent, natuurlijk.’

Verward kijk ik om me heen. Waarom sta ik hier stil, midden in mijn woonkamer? Ik was op weg naar de keuken en had Luc aan de telefoon, toen hij ineens over de feestdagen begon. Of eigenlijk: over een skireisje in de kerstvakantie. Met de kinderen.

‘Lara? Ben je er nog?’

‘Hm-m, ja, jawel,’ mompel ik. ‘We hebben het er nog over, oké? Ik krijg een ander telefoontje binnen, werk, dus... Tot later.’ Ik hoor niet meer wat hij zegt. Mijn vinger drukt de rode knop zowat door mijn telefoon heen.

‘Wat denkt hij nou?’ bries ik nog geen minuut later tegen mijn beste vriendin Maaïke. ‘Dat hij zomaar de kinderen kan meenemen op een skivakantie, nota bene met kerst? We hebben toch een ouderschapsplan, met afspraken? Daarin staat héél duidelijk aangegeven dat ze eerste kerstdag bij de ene en tweede kerstdag bij de andere ouder zijn. Kijk, Pasen, Pinksteren, dat zal me allemaal worst wezen. Maar kèrst? No way!’

Maaïke deelt mijn verontwaardiging. ‘Hoe komt hij sowieso op het idee? Is Luc zo’n wintersporter? Nooit geweten.’

‘Ja, ooit. Hij zei wel vaak dat hij dat ook met de kinderen wilde, omdat die skivakanties vroeger de leukste gezinsvakanties waren. Maar ik moest er niet aan denken; die kleine wurmen in skipakken hijsen en dan naar klasjes brengen, ik had toch heel andere ideeën bij het woord “vakantie”. Wekkers zetten en de kou in kwamen daarin niet voor.’

‘En nu ziet hij zijn kans schoon.’

‘Blijkbaar. En dat mag, hè. Maar niet met kerst. Gaat gewoon niet gebeuren.’

‘Hadden jij en Mathieu het al over de feestdagen gehad eigenlijk? Is hij dan in Nederland?’

‘Natuurlijk niet.’

‘Niet? Zijn camping is dan toch gesloten?’

‘Hè? O, ik bedoel dat we het er natuurlijk nog niet over hebben gehad. Kerst is over drie maanden pas. We zijn nu twee maanden samen, we kijken niet zo ver vooruit.’ Een zucht ontsnapt me. ‘Ik kijk sowieso niet graag vooruit naar die feestdagen. Een jaar geleden vierde ik nog nietsvermoedend kerst met mijn gezin. Drie weken later gooide Luc de handdoek in de

ring, en nu vertelt hij me dat ik de kerstdagen alleen kan doorbrengen.’ De tranen prikken in mijn ogen, ik ben blij dat Maaïke me niet kan zien. Ik wil niet huilen. Niet wéér.

‘Je bent niet alleen met kerst, wat er ook gebeurt. Je kunt overal heen; naar je ouders, je zus en niet te vergeten: naar ons. Je bent altijd welkom, dat weet je.’

‘Je bent lief.’

‘Maar je wilt gewoon je kinderen bij je hebben met de feestdagen.’

‘Jep,’ piep ik met een pijnlijke keel.

Het geluid van een binnenkomend appje doorbreekt de stilte. Ik werp een snelle blik op mijn telefoonscherm en lees snel het bericht van Madieke.

‘O, geweldig. Luc heeft zijn plannen al met de kinderen besproken. Nu ben ik dus de gebeten hond als ik zeg dat ik er niet mee akkoord ga...’

‘Hoe weet je dat?’

‘Madieke appt of ik Luc al gesproken heb. Met drie vraagtekens.’

‘Ai.’

‘Dat dus.’

Opnieuw klinkt het geluid van een binnenkomend appje. Madieke stuurt een link.

‘Ik moet hangen. Dank je wel dat ik even bij je mocht uitrazen.’

‘Anytime. En hé, zie het als een kans. Boek een wellnesshotel met Mathieu samen, breng kerst een keer poedelnaakt en seksend door.’

Zoals altijd krijgt Maaïke me aan het lachen, zelfs op mijn pijnlijke en donkere momenten.

‘Gaaf, hè?’ Madieke klikt op hoge snelheid door de foto’s op mijn laptopscherm. ‘En Anna en Jet gaan dus ook, met hun moeder. Bram heeft het aan zijn vader gevraagd, maar die twijfelt nog vanwege Babette, die is eigenlijk nog net te jong en valt een beetje buiten de groep.’ Ze praat op hetzelfde tempo als waarop ze klikt. ‘Echt zin in,’ concludeert ze bij de laatste foto, waarop een groep bijzonder blije en goed ingepakte wintersporters te zien is op een hagelwitte piste, hun felgekleurde skipakken vrolijk afstekend tegen een bijna onnatuurlijk blauwe lucht.

Luc gaat dus niet alleen met de kinderen skiën tijdens de feestdagen; hij gaat met de groep *single parents* met wie ik mijn zomervakantie doorbracht, op de camping van Mathieu. Mijn groep, denk ik met een steek in mijn hart. Hoewel ik moet toegeven dat ik niet veel contact met ze heb gehad sinds we terug zijn in Nederland. Maar dan nog.

‘Heel leuk,’ pers ik eruit met al het enthousiasme dat ik kan opbrengen. Madieke is te

druk met de foto's om iets te merken. 'Denk je dat het je lukt, zo'n hele week? Want dat is behoorlijk intensief, zo'n wintersportvakantie...'

'Papa heeft het met de fysio overlegd, en die zegt dat het kan. Het is pas over drie maanden en als het blijft gaan zoals het nu gaat, ben ik tegen die tijd topfit.'

Ik neem haar op. De kleur op haar wangen, de stralende ogen waarmee ze al plaatjes in haar hoofd maakt van haar eerste wintersportervaring. Een ervaring die de promotiefoto's op de site doet verbleken, waarschijnlijk. Ze lijkt in niets meer op het doodzieke meisje dat nog maar tweeënhalve maand geleden voor haar leven vocht in een Italiaans ziekenhuis.

Snel knipper ik met mijn ogen en verdrijf het beeld van Madieke in dat ziekenhuisbed. Het duikt op de meest onverwachte momenten op. Meestal gaat dat gepaard met druk op mijn borst en het gevoel geen lucht te krijgen. Maaïke heeft me al een paar keer aangespoord naar een psycholoog te gaan, maar ik heb mijn portie hulpverleners wel gehad na de scheiding met Luc.

'Wel jammer dat we elkaar dan niet zien met kerst.' Ik duw een lange lok haar achter haar oor.

'Joh, jij bent meer van sinterklaasavond, toch? Vieren we dat toch met jou?' zegt ze, zonder haar blik los te maken van het computerscherm.

Ze heeft gelijk. Ik ben geen groot fan van de kerstdagen, vind het vaak maar geforceerd gedoe. Gedwongen gezelligheid die samenhangt met een uitpuilende koelkast en een lege bankrekening. Maar bij het vooruitzicht van een lege koelkast slaat de kou me om het hart. Even flitst een beeld voorbij van mezelf aan tafel, gourmettend. Alleen. Ik schud mijn hoofd om het beeld te laten verdwijnen. Nu niet in die slachtofferrol, spreek ik mezelf streng toe. Het is niet het einde van de wereld, ik kan ook nog een après-kerstdiner organiseren als ze terug zijn. In gedachten hoor ik Maaïke toevoegen: 'Ja, en dan is alles lekker afgeprijsd, dus betaal je ook niet die belachelijke prijzen voor je stukkie vlees of vis.'

'Laatste loodjes?' Ik heb me al videobellend geïnstalleerd op mijn balkon, net als alle andere avonden deze maand. In augustus was het te heet hier, zelfs 's avonds, maar de nazomer is een heerlijk cadeautje en de hangmat, die Lasse voor me heeft opgehangen, was de beste aanschaf voor mijn nieuwe huis.

Mathieu wandelt over de camping, ik herken het paadje dat naar het terras en de receptie leidt. Zijn gezicht verschijnt en verdwijnt uit beeld, op het ritme van zijn stappen. Dan draait hij zijn telefoon van zich af en kijk ik naar een leeg, verdord grasveld.

'Iedereen vertrokken,' zegt hij, en hij richt de camera weer op zijn gezicht. 'Alleen

nog twee campers op het camperveldje, die rijden overmorgen verder. Dan is het klaar.

Zondag is het 1 oktober en gaat het bordje FERMÉ op het hek.’

‘Streep onder het seizoen.’

‘Bijna. Nog wat opruim- en herstelwerk, voorraden inventariseren, de administratie, natuurlijk. Al dacht ik: die kan ik misschien ook in Nederland doen...’

‘Ja? Heb je daarvoor niet de dossiers nodig die daar op kantoor staan?’

‘Het meeste heb ik digitaal. En anders kan ik mijn ouders bellen, zij kunnen overal bij.’

‘Dus? Kom je dan eerder naar Nederland?’ Ik probeer niet te hoopvol te klinken.

‘Als ik eerder welkom ben?’ Zijn vertrouwde bruine ogen spatten van mijn telefoonscherm.

‘Wat mij betreft stap je vanavond nog in de auto,’ zeg ik.

‘Haha, dat zal niet gaan. En dat wil ik Stefan niet aandoen. Hé, als je het over de duivel hebt!’

De camera draait en Stefan, Mathieus rechterhand, verschijnt. ‘Ha Lara, leuk je weer te zien! Alles goed? En met de kids, Madieke weer helemaal hersteld?’

‘Gaat goed, ja, dank je,’ antwoord ik. ‘Met Madieke ook, gelukkig. Ze gaat zelfs skiën deze winter.’

‘Goh, geweldig. Zo zie je maar, dat had je toch niet durven hopen, een paar maanden terug.’

‘Nou, zeg dat. Het is geweldig voor haar dat ze weer helemaal kan meedoen aan het normale leven. En ze verdient het, deze bonusvakantie.’ Ik ben uitermate tevreden over de opgewekte toon waarop ik deze volzinnen uitkraam – een toon die nog altijd niet in de buurt komt van hoe ik me voel over deze plannen.

Stefan steekt een duim op en zwaait als afscheid, en Mathieu wandelt met me naar boven, naar zijn appartement. Hij laat zich op de grote, met linnen beklede bank vallen en kijkt me fronsend aan. ‘Wintersport, dus. En, wat vind je daar écht van?’

Ik glimlach betrapt. We kennen elkaar nog maar kort, maar Mathieu doorziet me al feilloos. ‘Luc gaat met de kinderen skiën met kerst. Ik wilde daar eerst voor gaan liggen, maar hij had het al met ze besproken. Of eigenlijk hadden de kinderen het bekokstoofd met elkaar. Monique gaat mee, met Anna en Jet, en Alex misschien met Bram. Luc had weinig overtuiging nodig, denk ik, die wil dit al jaren.’

‘Maar...?’ Mathieus vragende blik geeft aan dat hij nog geen genoeg neemt met mijn antwoord.

‘Maar het is met kerst. En het is de eerste kerst na... Sinds we geen gezin meer zijn. Mijn eerste kerst alleen met de kinderen wordt dus meteen mijn eerste kerst zónder kinderen.’ Ik onderdruk de tranen die zich nog steeds een weg naar buiten zoeken. Ook Mathieu heeft me al genoeg zien huilen. Als we tijd hebben voor elkaar, zoals nu, wil ik het vooral gezellig en licht houden.

Mathieu knikt. ‘Dat is niet hoe je je de dingen had voorgesteld.’

Ik schud mijn hoofd, meer lukt even niet.

Twee weken later

‘Zo!’ Mathieu laat twee weekendtassen op de grond ploffen.

Het volgende moment hang ik in zijn armen. Het voelt fantastisch, ik kan niet anders zeggen. Ik plant mijn lippen op de zijne. Eindelijk, na meer dan een maand, kan ik hem weer kussen. En vasthouden. En kussen.

Mathieu breekt onze kus af, maar houdt gelukkig zijn armen om me heen. Hij kijkt even rond.

‘Toilet?’ vraag ik.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Slaapkamer,’ mompelt hij ergens in mijn nek.

Ik trek hem met me mee.

Een uur later liggen we nog steeds dicht tegen elkaar aan in bed. Mathieu rekt zich uit. ‘Ik moet er echt uit. Als ik langer blijf liggen, val ik in slaap. De drukte van de laatste weken en de reis hiernaartoe waren vermoeiend. Maar ik wil nu niet slapen. Zonde van onze tijd samen!’

‘Heb je honger? Zal ik wat te eten maken? Of wil je in de stad gaan eten?’

‘Zullen we vanavond thuisblijven? Ik heb een lekkere rode wijn mee, en wat kaasjes en paté. Ik denk dat we de avond wel doorkomen, toch?’

‘Heerlijk. Gordijnen dicht en we wanen ons in Frankrijk.’

Ik kijk hem na als hij naar het toilet loopt. We hebben vijf dagen samen, Lasse en Madieke zijn bij Luc. Als zij terugkomen, gaat Mathieu een paar dagen naar vrienden, om weer bij mij te komen als de kinderen weer naar hun vader gaan. Ze lijken oké te zijn met onze relatie, maar om ze nou dagelijks met Mathieus aanwezigheid te confronteren vind ik nog een brug te ver.

Mathieu en ik hebben nog nooit zoveel tijd samen gehad. En het is herfstvakantie, dus ik hoef niet te werken. Het maakt me een beetje zenuwachtig om zoveel tijd met hem door te brengen. Wat als we elkaar na drie dagen niets meer te zeggen hebben?

Ik wuif die gedachte meteen weg. We hebben al bijna drie maanden dagelijks contact en lijken alleen maar méér gespreksstof te vinden. Die zenuwen zijn dus volledig onterecht.

Ik hoor Mathieu in de woonkamer, de ritsen van zijn weekendtassen gaan open en dicht. Dan komt hij bij me op de rand van het bed zitten. Zijn krullen zitten door de war, zijn

gezicht is nog rozig van de vrijpartij van net.

Hij legt een envelop op het dekbed. 'Voor jou.'

'Wat is dit nou?'

'Maak maar open.'

Ik doe wat hij zegt en haal een kaart uit de envelop. Er staat een groot rood hart op met een Franse tekst. Ik herken alleen het woord *amour*. Binnen in de kaart heeft Mathieu geschreven:

Lieve Lara,

Wat dacht je van een paar dagen volledig verzorgde pure romantiek?

Dit jaar vieren wij samen kerst op een unieke locatie.

Het enige wat je moet weten: we vliegen op 22 december. De rest regel ik.

Je hoort nog wat je moet meenemen!

Je t'aime,

Ton Mathieu

Ik kijk vragend op, recht in het stralende gezicht van Mathieu.

'Je was zo aangeslagen omdat Luc met de kinderen gaat skiën... Ik dacht: als je zelf ook weg bent, voel je het gemis misschien minder. Het wordt een kerst zoals je die nog nooit gevierd hebt. Misschien dat dat ook helpt, dat je geen tradities in stand houdt die er niet meer zijn.' Hij kijkt me even onzeker aan. 'Wat vind je ervan? Wil je mee?'

Ik kus hem, extra lang. 'Ik vind het superlief, en ik denk dat het inderdaad een goed idee is dit jaar het gourmetten gewoon helemaal te skippen. Ik ben natuurlijk stikbenieuwd waar we heen gaan. Kun je niet alvast een tipje van de sluier oplichten?'

Mathieu schudt onverbiddelijk zijn hoofd. 'Niks ervan. Over een maand of twee hoor je meer, en dat is vroeg genoeg. En nu ga ik die fles wijn openmaken. Kom je?' Hij trekt het dekbed van me af, kijkt een paar seconden naar mijn naakte lijf en grijnst dan: 'Misschien moet die wijn toch nog even wachten.'

Ik protesteer voor de vorm, maar met weinig geloofwaardigheid, wanneer hij weer in bed stapt.

'Laat nog eens lezen?' Maaïke pakt de kaart uit mijn hand. 'Volledig verzorgde romantiek... Klinkt als een all-inclusive, maar wel op een bijzondere plek. En hartje winter, waar ga je dan

naartoe voor volledig verzorgde romantiek?’

‘Ik heb echt geen idee. En geloof me, ik heb van alles geprobeerd om erachter te komen, maar Mathieu is echt goed in het bewaren van geheimen.’

‘Je moet natuurlijk wel heel subtiel hints vragen. Niet “Gaan we naar Egypte?” of zo.’

‘Duh, dat snap ik ook wel. Ik heb me hardop afgevraagd of ik misschien een nieuwe bikini nodig had, toen we langs een lingeriewinkel liepen. En zonnebrillen gepast bij de Bijenkorf. De man laat niets los.’

‘Heb je al gekeken welke vluchten er op 22 december gaan? Naar Aruba of Curaçao bijvoorbeeld?’

‘Goeie! Nee, nog niet gedaan.’

Dat hoeft Maaïke geen twee keer te horen. Ze pakt haar telefoon en googelt meteen op ‘vluchten Schiphol 22 december’. Om er al snel achter te komen dat er veel te veel opties zijn.

‘Laat ook maar. Ik weet niet eens of we vanaf Schiphol vliegen, misschien gaan we via Brussel of Düsseldorf.’

‘Ik zet mijn geld op de Caraïben,’ zegt Maaïke zelfverzekerd. ‘Kerst op een wit strand met zo’n azuurblauwe zee, palmbomen... Ik zou toch maar die nieuwe bikini gaan halen!’

‘Klinkt wel als een ultieme anders-dan-anders kerst. Ik denk dat ik in die setting inderdaad niet zo bezig zou zijn met hoe we kerst de afgelopen jaren vierden.’

‘Heerlijk. Ik ben jaloers. Wij hebben gewoon weer twee dagen familie en schoonfamilie, uren in de auto, stress in de keuken, dat werk.’

Ik doe mijn ogen even dicht. Ik kan bijna voelen hoe het zeewater in de branding met mijn tenen speelt.